

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 153/2506

อัยการจังหวัดปัตตานีโจทก์ นายยะโกะ แบปาซาล.

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 233

ย่อ / หลักกฎหมาย

1.คดีที่ศาลอุทธรณ์ยื่นตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ย่อมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 2.อย่างไรก็ดี ฎีกาตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจน น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 นั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้ และ 3.จำเลยจะ ผิดมาตรา 238 ประมวลกฎหมายอาญานั้น ก็ต่อเมื่อ การกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ชี้ขาดเสียแล้วว่า การที่รถกว่าคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส ไม่ใช่ เนื่องจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องจากจำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรือ อีกนัยหนึ่ง เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส นั้น หาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ จึงลงโทษตามมาตรา 238 ไม่ได้ ข้อ 2, 3 ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 18/2505โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถชนส่งคนโดยสารและของเกิน จำนวนที่นายทะเบียนกำหนด และมีการบรรทุกน่าจะจะเป็นอันตรายแก่คนโดยสารในยานพาหนะนั้น ทั้งขับรถเร็วเกินอัตรา เป็นการประมาท ทำให้คนตายและบาดเจ็บ ของให้ลงโทษตาม

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗ ฯลฯ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙, ๒๓๓, ๒๓๘, ๒๓๙, ๒๔๑, ๓๐๐, ๓๙๐, ๔๐, ๔๑ ฯลฯ จำเลยให้การว่า ไม่ได้ขับรถประมาท เหตุเกิดขึ้นเพราะ ยางในรถยนต์ระเบิด เป็นเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยบรรทุกของและคนโดยสารเกินอัตรา และขับรถด้วยความเร็วสูง ยางระเบิดรถแฉลบตกลงข้างถนนเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ

พิพากษาว่าผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๑, ๓๐๐, ๓๙๐ และพระราชบัญญัติจราจร ทางบก พ.ศ. ๒๔๗๗ ฯลฯ มาตรา ๔ ให้จำคุก ๔ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๑ ซึ่งเป็นบทหนัก โจทก์อุทธรณ์ว่าต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก จำเลยอุทธรณ์ให้ยกฟ้อง หรือลงโทษเบาและลดโทษให้จำเลย ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง รับฟังได้ว่า รถถึงหลักกิโลเมตรที่ ๙ ยางล้อหลังระเบิดรถวิ่งแฉลบตกถนนเป็นเหตุให้คนตายและ บาดเจ็บ เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นการประมาท เห็นด้วยกับศาลชั้นต้น ข้อที่จำเลยให้ลง โทษเบา นั้น ยังไม่เห็นด้วย เพราะเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บถึง ๔๐ คน ข้อที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ความผิดของจำเลยเข้าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ ต้องลงโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๘ วรรคแรก ศาลอุทธรณ์เห็นว่ายังไม่พอฟังว่ามีการบรรทุกจน น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น และเห็นว่าข้อเท็จจริงกลับได้ความว่าจำเลยขับรถ ไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง ๓๐ กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่ คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับรถของจำเลย ที่ศาลชั้นต้นไม่ลงโทษตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓, ๒๓๘ ชอบแล้ว พิพากษายืน โจทก์ฎีกาว่า ไม่เห็นพ้องด้วยในการที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตามมาตรา ๒๓๓, ๒๓๘ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น เข้าเกณฑ์ความผิดมาตรา ๒๓๓ แล้วศาลชั้นต้นจึงรับว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ศาลฎีกาเห็นว่าคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น จำคุกจำเลยไว้ ๔ ปี โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ ปัญหาว่าฎีกาของโจทก์นี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลฎีกาจะพึงรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ ปัญหานี้ได้ปรึกษาในที่ประชุมแล้วเห็นว่าฎีกาของโจทก์ตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าหลักเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ แล้วนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้น โจทก์ฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ข้อเท็จจริงเท่าที่ศาลอุทธรณ์รับฟังมานั้น จำเลยมีความผิดตามมาตรา ๒๓๓ หรือไม่ คดีนี้ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยบรรทุกคนโดยสารเกินอัตราถึงกับต้องเกาะข้างรถ ท้ายรถ ขึ้นหลังคาและยังมีน้ำแข็งก้อนใหญ่บรรทุกไปด้วยสีกว่าก้อน ข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ฟังมาว่า รถยนต์คันนี้ได้มีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่คนในยานพาหนะนั้นตามความในมาตรา ๒๓๓ นั้นแล้ว จำเลยจึงมีความผิดตามมาตรา ๒๓๓ แต่จำเลยที่มีความผิดอันจะถูกลงโทษตามมาตรา ๒๓๘ หรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า จะผิดมาตรานี้ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา ๒๓๓ นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงเสียแล้วว่า ภายหลังที่ได้มีการบรรทุกคนโดยสารเกินอัตราดังกล่าวแล้ว จำเลยก็ได้ขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง ๓๐ กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้ว่า จำเลยขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้มาก ทั้งนี้ ก็เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงไว้แล้วว่าการที่รถคว่ำและคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น ไม่ใช่เนื่องมาจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องมาจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาท หรืออีกนัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้นหาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๓๓ นั้นไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงย่อมยุติ โจทก์จะฎีกาคัดค้านไม่ได้ และศาลฎีกาก็จะรับฟังเป็นประการอื่นมิได้ ฉะนั้น คดีนี้จึงไม่มีทางที่จะลงโทษจำเลยตามมาตรา ๒๓๘ ได้ พิพากษาแก้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ว่า จำเลยผิดมาตรา ๒๓๓ แต่บทที่ลงโทษจำเลยและการกำหนดโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทุกประการ

องค์คณะ

ประกอบ หุตะสิงห์ · เชื้อ คงคากุล · เชื้อ คงคากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/153/2506>